

РЕШЕНИЕ

№ 4531

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 158 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: д.р

при участието на секретаря в.к.
като разгледа докладваното от д.р Гражданско дело № 20231110153793 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН, подадена от И. В. Д., ЕГН *****, срещу П. И. К., ЕГН *****, лице, от което молителката има дете, с искане за защита на молителката, при твърдения за извършен акт на домашно насилие на 17.09.2023 г. спрямо молителката от страна на ответника /производството по делото е прекратено в частта относно търсената защита за детето В. П. К. поради оттегляне на молбата за защита с влязло в сила на 06.12.2023 г. определение № 38432/27.10.2023 г./.

В молбата за защита, пояснена и допълнена в първото по делото открито съдебно заседание на 09.11.2023 г., се сочи, че на 17.09.2023 г., около 17,20 часа, ответникът отишъл заедно с приятелката си пред дома на молителката, находящ се в гр. б., ул. „с.с“ № 8, и започнал да тропа силно по входната врата на къщата; молителката излязла заедно с майка си, а детето останало вътре; ответникът бил видимо пиян, не стоял стабилно и от него лъхало на алкохол; бил гневен, нападателен и викал силно на молителката да му даде детето; отправял към молителката и майка ѝ заплахи с думите: „Скоро няма да сте живи!“, наричал ги „боклучи“, както и ги псувал; молителката се уплашила, тъй като ответникът не бил досега толкова агресивен, притеснила се да не нахлуе в къщата и да уплаши и детето, и му заявила, че ще извика полиция; по тази причина влязла вътре в къщата, взела телефона си, започнала да набира номера на полицията и излязла навън при ответника, който разбрал, че е сериозна в намерението си да сигнализира в полицията, и си тръгнал. Соочи се, че на улицата пред дома на молителката през това време се извършвал ремонт на водопроводната инсталация и

имало много работници.

Ответникът в съдебно заседание оспорва молбата, като не оспорва с молителката да имат общо дете. Оспорва твърденията на молителката за извършено насилие. Сочи, че на 17.09.2023 г. е посетил жилището на молителката с намерение да види детето си, което от четири години молителката и майка ѝ не му давали да види.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

По допустимостта на производството:

Молбата за защита е подадена от лице, което твърди, че лично е пострадало от акт на домашно насилие, поради което съгласно чл. 8, т. 1 ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице. Молбата е подадена и срещу процесуално легитимирано да отговаря по нея лице, доколкото се твърди, че молителката и ответникът имат общо дете /чл. 3, т. 3 ЗЗДН/. Молителката твърди, че на 17.09.2023 г., ответникът е извършил акт на домашно насилие, молбата до съда е подадена на 03.10.2023 г., поради което е спазен преклузивният срок по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН и молбата е допустима.

По основателността на молбата:

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗЗДН „домашно насилие“ е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство” - съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

По делото са отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните, че ответникът П. И. К. е баща на детето В. П. К., че с молителката И. В. Д. са живели при условията на фактическо съпружеско съжителство, че на 17.09.2023 г. ответникът, придружен от новата си партньорка, е отишъл в гр. б., на ул. с.с №8, където живее детето, и е поискал да го види, като потропал на вратата, която отворила молителката заедно с майка си.

По делото е представена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, в която са декларирани обстоятелства, кореспондиращи с изложените в молбата за защита. Представено е съдебно решение, по гр.д. №9216/2020 г. по описа на СГС, видно от което е признато за установено, че детето В. произхожда от ответника. В хода на производството са събрани свидетелски показания чрез разпит на свидетелите в. И.нова Д., Симеон Александров Александров и Мария Методиева И.нова.

Доколкото на процесния акт на домашно насилие са присъствали очевидци /свидетелите в. Д., Симеон Александров и Мария И.нова/, представената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН не се ползва от придадената ѝ от закона доказателствена стойност, предвид което молителката

следва да проведе главно и пълно доказване на твърдения акт на домашно насилие.

Показанията на свидетелката в. Д., майка на молителката, съдът не кредитира, доколкото ги намира за недостоверни. Това е така, на първо място, поради обстоятелството, че същите не кореспондират с други събрани по делото доказателства - например с показанията на свидетеля с.с. /който случайно е присъствал на случилото се, докато е извършвал ремонт на улицата в близост до дома на молителката/. Налице са противоречия в показанията на св. Д. и св. с. по отношение на това какъв конкретен разговор е бил проведен между ответника и свидетелката Д.. Последната заявява в показанията си, че ответникът е правел паузи, в които нито тя, нито молителката, нито пък ответникът говорели, имало "просто тишина", а те само се гледали. От своя страна св. с. не е възприел дали е имало подобни паузи. Следва да се посочи също, че в показанията си св. И.нова сочи да е имало паузи от страна на ответника /когато той е мълчал/, но през това време св. Д. е обиждала него. На следващо място, прави впечатление, че свидетелката Д. първо заявява, че тя лично не е обиждала, само се обърнала към жената, придружаваща ответника, с думите „Вие сте млада жена, моля ви, аз такИ. вулгарности не съм чувала“, а впоследствие заявява, че само е казала на ответника, че се е изпотил до пъпа. След това сочи, че само това е казала - "нищо друго". Малко по-късно в показанията си свидетелката Д. посочва, че нищо не отговорила на заплахата на ответника, но допълва, че само му казала - "Млад човек сте, не трябва да има такИ. закани и такИ. неща", както и му заявила - „Аз мога да съм Ви майка“, на което той ѝ отговорил - „Ти си по-дърта от майка ми“, а тя казала - „Да, не отричам“. В същото време свидетелката на два пъти отговаря на въпроси още преди те да са докрай формулирани, дори прекъсвайки и съда в опита му да се произнесе по допустимостта на тези въпроси, във връзка с което е и предупредена от съда за нарушаване на реда в съдебната зала. Прави впечатление, че очевидно свидетелката знае какъв ще бъде поставеният въпрос, въпреки че същият не е довършен, тъй като отговаря на него преди да е докрай формулиран. Така например, на въпроса "На конкретната заплаха, че ще умрете, не отговорихте ли Вие...", свидетелят, още преди да е довършен въпросът и преди съдът да се произнесе, заявява категорично "Не, не отговорих нищо". Непосредствено след това обаче допълва, както беше посочено по-горе, че само казала на ответника - "Млад човек сте, не трябва да има такИ. закани и такИ. неща", както и му заявила - „Аз мога да съм Ви майка“. На следващия въпрос - "Не отговори ли К., че Господ ще...", отново без да изчака пълното му формулиране, свидетелката Д. отново избързва и отговаря "Не съм чула такова нещо". Тези обстоятелства съдът намира да сочат на недостоверност на показанията на тази свидетелка. Няколко пъти свидетелката сочи, че нищо не е говорила, дори на въпрос какво конкретно се е случило през всичките 20-30 минути, в които свидетелката сочи ответникът да се е намирал пред дома ѝ, свидетелката заявява, че е имало и паузи, в които всички си мълчали и се гледали /обстоятелство, което не е възприето от нито един от другите свидетели-очевидци на случилото се/. Отделно от това, свидетелката бърза да отговори, че не е чула ответникът да казва нещо, свързано с Господ, и то в момента, в който чува думата "Господ", без да изчака да се довърши въпросът. Това нейно поведение съдът намира, че още в по-голяма степен показва

желанието на свидетелката да отрече обстоятелства, които очевидно е възприела /доколкото не ѝ е нужно поставеният от адв. б. въпрос да бъде довършен, за да отговори на него/. Още повече, съдът намира показанията ѝ за необективни, тъй като проличава желанието на свидетелката да не възпроизведе в цялост възприетите от нея факти от процесния случай, доколкото на няколко пъти свидетелката сочи, че не е казвала нищо, а след това заявява, че всъщност е казвала. На последно място, съдът намира за нужно да посочи, че не дава вяра на показанията на св. Д. и по следните съображения - свидетелката категорично заявява, че “през тези години ответникът не е виждал детето, не го е търсил” и веднага след това заявява, че не е идвал да го търси, а след това уточнява, че не знае дали между него и дъщеря ѝ е имало комуникация във връзка със срещи между ответника и детето. Тази категоричност на изявлението в показанията на свидетелката Д., че ответникът не е проявявал активност да търси детето, се разколебава от заявеното, че всъщност ответникът просто не е идвал до дома, в който се отглежда детето, а самата свидетелка заявява, че няма никаква информация дали го е търсил по друг начин - чрез майката. Ето защо съдът не взема предвид показанията на тази свидетелка при формиране на вътрешното си убеждение.

На следващо място, съдът не кредитира и показанията на св. с.с., тъй като намира, че същите противоречат както на заявените в декларацията обстоятелства, така и на показанията на останалите разпитани по делото свидетели. Това е така, тъй като единствено св. с., за разлика от молителката /в твърденията в сезиращата молба и декларираните в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН обстоятелства/, както и другите двама свидетели-очевидци, сочи да е възприел конкретна заплаха, че ответникът ще убие молителката и майка ѝ. Единствено този свидетел заявява, че ответникът е използвал думите “ще ви убия”. Както молителката, така и св. Д., а дори и св. И.нова, сочат, че ответникът е използвал други изразни средства - ”ще умрете” и “няма да сте живи”, но не и конкретна заплаха, че ответникът ще ги убие. Освен това, съдът намира за недостоверно изявлението в показанията на свидетеля с., че от 3-4 метра е усещал миризма на алкохол от ответника. На следващо място, съдът не дава вяра на неговите показания, тъй като свидетелят заявява да е видял, че на молителката ѝ е лошо, че ответникът ѝ създава дискомфорт, но в същото време не може да каже, че тя е треперила, не я е видял да плаче или да се тръшка, но поради негово предположение, че случката е неприятна, смята, че ѝ е било лошо, т.е. показанията на свидетеля се базират по-скоро на негови предположения, а не на действително възприети факти. Показателна за това е и причината, посочена от свидетеля, да се приближи до ответника, отИ.йки до буса, намиращ се на 3-4 метра от него - “имам баба и майка, ако някой дойде и прояви такова неуважение и вулгаризми”. Свидателят не е обективен в показанията си, доколкото те се различават и противоречат на показанията и на двамата други очевидци, а и на твърденията в молбата, като в голяма част фактите, които са възпроизведени, се основават повече на предположения на свидетеля отколкото на реално възприети факти.

Въпреки това от показанията на свидетелката И.нова се установява, че ответникът е ритал по вратата на гаража на дома на молителката, че е наричал нея и майка ѝ “боклуци”, както и че им е казал, че ще умрат. Това са обстоятелства, изложени при разпита на доведения от

самия ответник свидетел, предвид което съдът приема за установено по делото тяхното осъществяване. В останалата част показанията не са в подкрепа на молбата за защита и съдът не намира за нужно да ги обсъжда.

Предвид изложеното дотук съдът намира, че по делото се установява между страните да е налице спор относно осъществяване на лични отношения между ответника и детето, което е и поводът ответникът на процесната дата да отиде до дома на молителката - за да види детето си. Това се посочва както в сезиращата молба за защита, а така също е и възприето от страна и на тримата свидетели-очевидци на случилото се. Безспорно се установява също, че ответникът е използвал реплики, които имат обиден характер и при които, макар употребени в разговор на ответника със св. Д., е използвана множествена форма. Освен това, същите са възприети и от самата молителка след излизането ѝ на терасата. Ето защо съдът намира, че така установената вербална агресия от страна на ответника попада извън границите на нравствеността и съвременните виждания за човешко общуване. В случая се касае за ескалация в неговото поведение в резултат на безсилието му да разреши възникнал между него и молителката родителски спор. Конфликтът между тях е на лична основа, основан е на семейни въпроси, свързани с отглеждането на общото им дете. Макар да се установява поведението на ответника да е обусловено от обстоятелството, че молителката възпрепятства правото му да осъществява контакт с детето си, в случая поведението на ответника е излязло извън рамките на добрия тон. Съдът намира за нужно да отбележи в случая, че израз на желанието на молителката да ограничи общуването между ответника и детето, е и процесуалното поведение на същата в производството по настоящото дело. Това е така, тъй като в сезиращата молба молителката изрично заявява възприемане на ситуацията от страна на детето и търси защита и за него чрез налагане на мерки за забрана ответникът да доближава както молителката, така и детето. След като съдът издава заповед по чл. 18 ЗЗДН и задължава ответникът да не доближава и детето, но определя условия за осъществяване на контакт между тях в супервизирана среда, с оглед охраняване интереса на детето, молителката оттегля молбата за защита в частта по отношение на детето. Това процесуално поведение на молителката съдът възприема като израз на намерение да се използва производството по ЗЗДН за уреждане на родителски спорове, а не за защита от домашно насилие. Въпреки това обаче, и доколкото установеното поведение на ответника осъществява признаците на акт на домашно насилие, тъй като вербалната агресия от негова страна съставлява психическо такова, съдът намира молбата за защита за основателна и като такава, следва да бъде уважена.

По вида на мярката за защита.

Мерките за защита по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН представляват не наказание за извършителя, а налагани от съда принудителни административни мерки по смисъла на чл. 22 ЗАНН, които имат за цел защита на пострадалото лице чрез отнемане възможността на извършителя да извърши друг акт на насилие срещу пострадалия и мотивирането на самия извършител към неагресивно поведение към пострадалото лице и ограничаване на последиците за последното от акта на насилие. При налагане на мерките по чл. 5 ЗЗДН съдът не е обвързан

от искането на молителя или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки. В настоящия случай, с оглед характера на деянието на ответника и обстоятелството, че се касае за единична негова проява на агресивно поведение, съдът намира за подходяща мярката за защита по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН - задължаване на ответника да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката. Посочената мярка е постоянно негово законово задължение, поради което не следва да се определя срок на същата.

По размера на наложената глоба.

Съгласно чл. 5, ал. 4 ЗЗДН при уважаване на молбата за защита съдът е длъжен да наложи на извършителя на домашното насилие глоба в размер от 200,00 до 1000,00 лв. Съдът, като съобрази характера и интензитета на извършеното от ответника домашно насилие, счита, че на същия следва да бъде наложена глоба в минималния размер от 200,00 лв.

По разноските за делото.

При този изход на делото молителката има право на разноски, направата на каквито се установява в размер на 800,00 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, поради което и следва да ѝ бъдат присъдени в посочения размер. Ответникът следва да бъде осъден да заплати и по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 25,00 лв. на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗДАВА на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН следната

ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА на И. В. Д., ЕГН *****, срещу П. И. К., ЕГН *****, като налага следната мярка за защита:

ЗАДЪЛЖАВА П. И. К., ЕГН *****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на И. В. Д., ЕГН *****.

ПРЕДУПРЕЖДАВА П. И. К., ЕГН *****, че при констатирано от полицейските органи неизпълнение на настоящата заповед, ще бъде задържан и предаден на прокуратурата, като неизпълнението на настоящата заповед представлява престъпление по чл. 296, ал. 1 от Наказателния кодекс.

ЗАПОВЕДТА ЗА ЗАЩИТА подлежи на незабавно изпълнение /чл. 20 ЗЗДН/.

НАЛАГА на основание чл. 5, ал. 4 ЗЗДН на П. И. К., ЕГН *****, глоба в размер на 200,00 лв., платима в полза на бюджета на съдебната власт.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН П. И. К., ЕГН *****, да заплати на И. В. Д., ЕГН *****, сума в размер на 800,00 лв., представляваща разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН П. И. К., ЕГН *****, да заплати в полза на Софийски районен съд държавна такса в размер на 25,00 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийския градски съд в 7-дневен срок от връчването му на страните /чл. 17, ал. 1 ЗЗДН/.

Препис от решението да се изпрати на полицейските управления по адресите на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____